



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 26/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mgr. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva spočívajúceho v zákaze požadovať od iného vykonávanie nútených alebo povinných prác podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 CoE 53/2006 z 22. decembra 2006 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. Mgr. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2007 faxom a následne 26. júla 2007 poštou doručená sťažnosť Ing. Mgr. K. M., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva spočívajúceho v zákaze požadovať od iného vykonávanie nútených alebo povinných prác podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoE 53/2006 z 22. decembra 2006.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

*«Okresný súd Košice II vydal dňa 23. 6. 2004 uznesenie sp. zn. Er 5922/00, ktorým súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú.*

*Dňa 5. 8. 2004 podal sťažovateľ na Okresný súd Košice II návrh na priznanie trov exekúcie.*

*Okresný súd Košice II vydal dňa 30.6.2005 uznesenie sp. zn. Er 5922/00, ktorým exekúciu zastavil a poverenému súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.*

*Dňa 13. 3. 2006 podal proti tomuto uzneseniu, výroku o trovách konania, sťažovateľ odvolanie.*

*Dňa 24. 5. 2007 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 CoE 53/2006 zo dňa 22. 12. 2006, ktorým zmenil uznesenie o výroku o trovách exekúcie tak, že oprávnený je povinný zaplatiť exekútorovi Ing. Bc. K. M. trovy exekúcie vo výške 1.084,- Sk do 3 dní od právoplatnosti uznesenia a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. (...)*

*Uznesenie Krajského súdu v Košiciach ako odvolacieho súdu zasiahlo do práva sťažovateľa zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru.*

*Súd môže preskúmať vyčíslenie trov exekúcie a nepriznať exekútorovi trovy exekúcie, ktoré neboli účelne vynaložené.*

*V predmetnej veci súd nepriznal trovy ako trovy exekúcie účelne vynaložené za príkaz na začatie exekúcie - zaslanie upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie. Uvedený právny názor nemá oporu v ustanovení Exekučného poriadku.*

*Súd totiž takýto svoj postup odôvodnil tým, že tieto úkony nemohli byť vykonávané pred tým, ako súd rozhodol o námietkach povinného. Preto, ak ich súdny exekútor napriek*

tomu, že súd o námietkach povinného vydal, nepostupoval v súlade s Exekučným poriadkom. Rovnako z tohto dôvodu nepovažoval za účelne vynaložené trovy, súvisiace s úkonmi - výzvami na poskytnutie súčinnosti (získovanie majetku povinného).

Sťažovateľ upozorňuje nato, že v predmetnom exekučnom konaní nikdy nebol vydaný exekučný príkaz, ktorý môže exekútor vydať až po tom, čo uplynie lehota na vznesenie námietok proti exekúcii alebo po tom, keď sa mu doručí právoplatné rozhodnutie súdu o námietkach, ktorými sa námietky zamietli.

V predmetnej veci však odvolací súd nepriznal trovy za iné úkony exekučnej činnosti a to za príkaz na začatie exekúcie a zaslanie upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že súd celkom zjavne nerobil rozdiel medzi dvoma úplne odlišnými úkonmi exekučnej činnosti. Exekučný príkaz stotožnil s príkazom na začatie exekúcie a so zaslaním upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie. (...)

Tento výklad ustanovení Exekučného poriadku je zjavne arbitrárny, je v rozpore s účelom a zmyslom citovaných ustanovení Exekučného poriadku. (...)

V predmetnej veci je však sporné, aj to, či možno podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu považovať súčet všetkých účelne vynaložených hodín, bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch. Sťažovateľ je toho názoru, že súd je orgánom, ktorý je oprávnený vykladať a aplikovať zákon, ale toto jeho právo podlieha určitým obmedzeniam, spočívajúcim v tom, že výklad a aplikácia zákonov musí byť v súlade s ich obsahom, zmyslom a cieľom. V predmetnej veci Krajský súd v Košiciach pokiaľ potvrdil rozhodnutie súdu I. stupňa, konal v rozpore s obsahom, zmyslom a účelom zákona č. 233/1995 Z. z., jeho ustanovenia § 196, Vyhlášky č. 288/1995 Z. z., jej ustanovenia § 14.

Rovnaký názor, teda, že sčítavanie časov jednotlivých úkonov pri priznávaní trov exekúcie exekútorovi je v rozpore s ustanoveniami Zákona č. 233/1995 Z. z. a Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. zaujal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 2 MCdo 16/2005.

Aj Krajský súd v Košiciach vo svojom uznesení sp. zn. 5 CoE 74/2006-41 zo dňa 30. 3. 2007, ktorým zmenil uznesenie prvostupňového súdu, práve na odvolanie exekútora, namietajúce okrem iného nesprávny postup súdu I. stupňa pri sčítavaní časov vynaložených potrebných na jednotlivé úkony exekučnej činnosti uviedol: „Z citovaného §14 ods. 2 prvá

vety vyhlášky možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodiť, že odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu, že odmena sa určuje za jednotlivé úkony a preto sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu je v rozpore s týmto ustanovením“.

Rovnako Krajský súd v Košiciach v uznesení sp. zn. 2 CoE 113/2006 zo dňa 23. 3. 2007 uviedol: „Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že súdny exekútor nemá nárok na náhradu základnej hodinovej sadzby za každý úkon exekučnej činnosti, ale za celkový čas účelne vynaložený na jednotlivé úkony exekučnej činnosti uvedené v časovej špecifikácii. Podľa názoru odvolacieho súdu z citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 veta prvá Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodiť, že odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony a preto sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore s týmto ustanovením“.

Rozhodnutie odvolacieho súdu, teda Krajského súdu v Košiciach je teda zjavne arbitrárne, účinok jeho interpretácie a aplikácie právnych predpisov je nezlučiteľný so základnými právami zaručenými sťažovateľovi Ústavou SR.

K porušeniu práva, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru, práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 ústavy: (...)

Sťažovateľ považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej veci sa oprávnený v čase podania návrhu na začatie exekúcie, mohol rozhodnúť, či na nútený výkon vykonateľného rozhodnutia využije súdny výkon rozhodnutia alebo podá návrh na exekúciu. V prvom prípade by oprávnený znášal veľmi nízke náklady (súdny poplatok 2 %) ale musel by rátať s možnosťou veľmi nízkej efektívnosti takéhoto výkonu. Oprávnený sa rozhodol podať návrh na exekúciu, pričom mu mohlo a malo byť zrejmé, že vzhľadom na to, že činnosť exekútora je činnosťou za ktorú patrí odmena, je možný aj taký výsledok konania, že túto odmenu bude musieť zaplatiť on sám. Sťažovateľ nie je a ani nebol súčasťou súkromnoprávných vzťahov medzi oprávneným a povinným a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by mal znášať riziká z týchto vzťahov vznikajúce. Ak súd rozhodol inak to rozhodnutia je v rozpore so sťažovateľom uvádzaným práv. (...))»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že:

*„Právo sťažovateľa*

*- na prejednanie vecí zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy,*

*- na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru,*

*- práva, aby od alebo nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru,*

*- práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR,*

*bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 CoE 53/2006 zo dňa 22. 12. 2006 porušené.*

*Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 CoE 53/2006 zo dňa 22. 12. 2006 a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

*Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.*

*Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

*Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento*

*zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.*

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru od nikoho sa nebude vyžadovať, aby vykonával nútené alebo povinné práce.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstatou sťažovateľových námietok bolo tvrdenie, že uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoE 53/2006 z 22. decembra 2006 došlo k porušeniu uvedených práv, pretože krajský súd ako súd odvolací nepriznal sťažovateľovi trovy exekúcie v sume ním vyčíslenej, a to z dôvodu, že niektoré úkony nepovažoval za účelne vynaložené pri vymáhaní nároku oprávneného, ako aj z dôvodu, že priznanie „časovej odmeny“ posudzoval z hľadiska času účelne vynaloženého na exekúciu.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že exekúcia vedená sťažovateľom ako súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 1209/00 bola uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Er 5922/00 z 23. júna 2004 vyhlásená za neprípustnú z dôvodu výmazu povinného z obchodného registra. Na základe tejto skutočnosti sťažovateľ 4. augusta 2004 spracoval návrh na priznanie trov exekúcie v sume 1 432 Sk, ktorý predložil okresnému súdu. Okresný súd uznesením sp. zn. Er 5922/00 z 30. júna 2005 exekúciu zastavil a sťažovateľovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

Proti prvostupňovému uzneseniu – ohľadom výroku o trovách exekúcie podal sťažovateľ odvolanie. V odvolaní predovšetkým poukázal na úkony, ktoré v rámci exekúcie vykonal s podrobným vyčíslením trov, ktoré mu pri jej výkone vznikli. V tejto súvislosti konštatoval, že v pôvodnom návrhu na priznanie náhrady trov exekúcie sa zamestnanec exekútorského úradu pomýlil a trovy vyčíslil v nesprávnej sume, pričom v odvolaní túto sumu opravil na 3 519 Sk. V odvolaní sťažovateľ dôvodil tým, že „trovy exekúcie nikdy neznáša exekútor, ale povinný alebo oprávnený. Ak by mal znášať trovy súdny exekútor, šlo by o jeho vyvlastnenie, pretože vynaložil trovy zo svojho majetku (...)“. Sťažovateľ súčasne argumentoval aj nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 31/04, pretože podľa jeho názoru z neho vyplýva povinnosť súdu pri rozhodovaní o zastavení exekúcie priznať súdnemu exekútorovi náhradu jej trov.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 CoE 53/2006 z 22. decembra 2006, ktorým rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku

o trovách exekúcie zmenil tak, že oprávneného zaviazal zaplatiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 1 084 Sk.

Krajský súd v napadnutom uznesení venoval pozornosť argumentácii súdu prvého stupňa, ako aj námietkam sťažovateľa obsiahnutým v odvolaní.

V rámci odvolacieho konania krajský súd vychádzal z príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich odmenu súdneho exekútora, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času, teda zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), ako aj vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 288/1995“). V tejto súvislosti odvolací súd okrem iného uviedol: *„Aj v prípade zastavenia exekúcie patrí súdnemu exekútorovi odmena, v zmysle vyhlášky, pretože on svoju prácu vykonal, ale vzhľadom na rozhodnutie súdu a zastavení exekúcie nedošlo k uspokojeniu oprávneného. Preto za vykonanú prácu má právo na odmenu a náhradu výdavkov. Vzhľadom na text ust. § 200 ods. 1 druhá veta EP však súd má právo posúdiť, aké úkony boli zo strany exekútora vykonané účelne a odmenu mu priznať len za tie, ktoré boli potrebné na účelné vymáhanie nároku. (...) V prípade, keď k zastaveniu exekúcie došlo z dôvodu, že povinný subjekt zanikol, ale dovtedy súdny exekútor v rámci exekučného konania vykonal určité úkony, pri zastavení exekúcie má súdny exekútor nárok na trovy exekúcie podľa uvedenej vyhlášky a pri analogickom použití ust. § 203 ods. 2 EP musí tieto trovy znášať oprávnený.“*

Podkladom rozhodovania krajského súdu o trovách exekúcie bolo pôvodné vyúčtovanie týchto trov, ktoré sťažovateľ predložil okresnému súdu, pretože podľa jeho názoru korešpondovali s obsahom exekučného spisu, s ktorým sa odvolací súd oboznámil. Krajský súd súčasne zdôraznil a odôvodnil, ktoré úkony exekučnej činnosti považoval a ktoré nepovažoval za účelne vykonané pri vymáhaní nároku oprávneného. Na základe zisteného skutkového stavu krajský súd vyslovil názor: *«Odvolací súd neakceptoval výpočet*

*odmeny podľa špecifikácie v odvolaní. Pokiaľ exekútor v tomto vyúčtovaní pri výpočte časovej odmeny túto požadoval v plnej výške 200,- Sk za každý úkon exekučnej činnosti (spolu za 10 úkonov á 200,- Sk) nepovažoval odvolací súd tento postup za správny, pretože ust. § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky pri časovej odmene vychádza z času „účelne vynaloženého na exekúciu“ (na rozdiel od paušálnej odmeny, ktorá sa v zmysle písm. b) tohto ustanovenia priznáva za jednotlivé úkony exekučnej činnosti). Pokiaľ si v tomto vyúčtovaní exekútor vyúčtoval odmenu aj za príkaz na začatie exekúcie a zaslanie upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie, išlo o úkony, ktoré síce vyplývajú z exekučného spisu, ale nemožno ich považovať za účelne vykonané úkony exekučnej činnosti, pretože takéto príkazy nemohli byť vykonané a doručované predtým, ako súd rozhodol o námietkach povinného. (...) Ak ku dňu rozhodovania súdu o námietkach už povinný zanikol, treba akceptovať postup prvostupňového súdu, keď o námietkach už ani nerozhodoval, ale exekúciu vyhlásil za neprípustnú.»*

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

*Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).*

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v namietanom prípade postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku ako generálnej právnej normy upravujúcej civilný proces, Exekučného poriadku a vyhlášky č. 288/1995. Po oboznámení sa s exekučným spisom sp. zn. Ex 1209/00, preskúmaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu a zohľadnení argumentov sťažovateľa, krajský súd s prihliadnutím na § 200 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie, zmenil prvostupňové rozhodnutie (ktorým nebola sťažovateľovi priznaná náhrada trov exekúcie) tak, že oprávneného zaviazal zaplatiť trovy exekúcie v sume 1 084 Sk. Vo vzťahu k uvedenému sa krajský súd riadil aj druhou vetou § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorej oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelne vymáhanie nároku. Odvolací súd ďalej špecifikoval a vysvetlil, ktoré úkony považoval a ktoré nepovažoval za účelne vykonané pri vymáhaní nároku oprávneného. Zároveň s poukazom na ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky č. 288/1995 ozrejmil, že pri priznaní časovej odmeny je potrebné vychádzať z času účelne vynaloženého na vykonanie konkrétnych úkonov, a nie je možné zamieňať si ju s odmenou paušálnou. Krajský súd upriamil pozornosť aj na vysvetlenie, z akého dôvodu úkony spočívajúce v spracovaní príkazu na začatie exekúcie a upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie nepovažoval za účelne vykonané. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že išlo o úvahu krajského súdu pri posudzovaní účelnosti vykonaných úkonov, ktorú s prihliadnutím na § 200 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku možno hodnotiť ako legitímnu.

Z namietaného uznesenia krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení

všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Krajský súd zreteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia s použitím príslušných zákonných ustanovení, a preto nemožno konštatovať, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa o tom, že v iných prípadoch týkajúcich sa totožnej problematiky použili všeobecné súdy rozdielnu interpretáciu všeobecne záväzných právnych predpisov, ústavný súd zastáva názor, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

V súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07), v nadväznosti na vyššie uvedený záver a vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, ústavný súd postupoval aj pri posudzovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy. Ústavný súd totiž v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (II. ÚS 71/07). Rozhodovanie o základnom práve podľa čl. 20 ústavy všeobecným súdom a nevyhovenie návrhu nemožno chápať ako poškodenie

základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ústavy. Právomoc všeobecného súdu rozhodovať vo veciach občianskoprávných vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy.

Napokon vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru ústavný súd upriamuje pozornosť na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej o nútenú alebo povinnú prácu ide vtedy, ak sa vykonáva bez súhlasu dotknutej osoby, má nespravodlivý či vynútený charakter a výkon takejto práce je neodvratný (Van der Musselle c. Belgicko z 23. novembra 1983, obdobne aj I. ÚS 191/06). Ústavný súd je zároveň toho názoru, že v predmetnej veci sťažovateľ nebol nijako nútený vykonávať exekučnú činnosť, keďže rešpektoval návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, na základe čoho požiadal exekučný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Za tohto stavu preto vôbec nemožno hovoriť o tom, že by sťažovateľ vykonával v danej veci exekútorskú činnosť proti svojej vôli. Je to tak tým viac, že sťažovateľ vykonáva súdnoexekútorskú činnosť ako slobodné povolanie (obdobne I. ÚS 199/07), a teda aj ako podnikateľskú činnosť za účelom tvorby zisku.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2008